

மகரூஷி தயானந்த சரஸ்வதி

அருளிய

ஸத்யார்த்தப் பிரகாஸம்

(உண்மை விளக்கம்)

தமிழாக்கம் :

கவியோகி மகரூஷி சுத்தானந்த பாரதியார்
(யோக சமாஜம், சென்னை-20)

வெளியீடு:

ஆரியசமாஜ் (சென்ட்ரல்)

183/383, அவ்வை சண்முகம் சாலை, கோபாலபுரம்,

சென்னை -600 086. போன் : 044-28113267

E-mail : www.aryasamajchennai86@hotmail.com

நூலின் தலைப்பு	:	ஸ்த்யார்த்தப் பிரகாசம்
முதல் பதிப்பு	:	1974
இரண்டாம் பதிப்பு	:	1994
மூன்றாம் பதிப்பு	:	2011
வெளியீடு மற்றும் பதிப்பு உரிமை	:	ஆரிய சமாஜ் (சென்ட்ரல்) 183/383, அவ்வை சண்முகம் சாலை, கோபாலபுரம், சென்னை - 600 086.
அட்டை வடிமைப்பு	:	NPT Offset Press Private Ltd. Chennai - 600 014.
அச்சிட்லோர்	:	NPT Offset Press Private Ltd. Chennai - 600 014.
கணிப்பொறி அச்சுக்கோப்பு	:	MS Offset, Chennai - 600 014.
தாள்	:	80 GSM Maplitho
அளவு	:	135 mm x 200 mm
பக்கம்	:	1138 + 48 + 4 (1190)
படிகள்	:	2000
விலை	:	ரூ. 650/-

Foreword

I Deem it a Privilege to write a brief foreword to this book, the Tamil translation of "Satyartha Prakash". We are deeply beholden to Kaviyogi Shuddhananda Bharati for giving us a faithful version in Tamil of Swami Dayanand's Magnum Opus. The book could not be published earlier though the manuscripts have been with us for some years now. It was because the book had to be edited suitably in tune with the original in Hindi. We had been feeling that this very important piece of work could be done effectively only by one who is not only well versed in Tamil but is also thoroughly conversant with the principles of Arya Samaj. There is no doubt that we have in Sri T. Narayanji a gentleman who has these qualities to an admirable extent. He is one of the earliest Arya Samajists in Madras and has been the General Secretary of the organization for a number of years. We are happy that he took up the responsibility of editing the Tamil translation and has done it with his characteristic sincerity and skill. It is due to his strenuous efforts that the work has been completed satisfactorily and in a short time. we record our heartfelt appreciation of his labours in this direction. By his devoted work, he has absolved himself to a great extent of "Rishi Rin."

I hope and trust the book will have wide diffusion and awaken in the readers true faith.

Satya Dev

President

Arya Samaj (Central) Chennai.

Chennai
1-8-1974

பொருளடக்கம்

பொருள்	பக்கம்
Foreword	iii
பதிப்புரை	xv
வழிகாட்டிய ஒளி	xxi
மகரிஷி தயானந்தர்	xxvi
முன்னுரை	1
முதற்பாகம் (பூர்வார்த்தம்)	15
முதல் அத்தியாயம்	
கடவுளின் ஓங்காராதி நாம விளக்கம்	17
ஓங்காரத்தின் விரிவான விளக்கம்	27
இரண்டாம் அத்தியாயம்	
மக்களைப் பயிற்றல்	62
கர்ப்பத்திற்கு முன்பும் பின்பும்செய்ய வேண்டிய கடமைகள்	62
தந்தை மூலமாக தொடக்கக்கல்வி	67
பூதம்-பேய்-பிசாசுகளை ஓட்டும் வஞ்சகம்	69
க்ரஹஸாந்தி என்ற பெயரில் கபடநாடகம்	71
விந்துவைக் காப்பதால் நன்மை மற்றும் அழிப்பதால் தீமை	76
களவு முதலியவற்றிலிருந்து விட்டுவிலகவும் ஸத்ய நடத்தையை ஏற்பதற்குமான அறிவுரை	78

முன்றாம் அத்தியாயம்

பொருள்	பக்கம்
கல்வி கற்கும் கற்பிக்கும் முறையின் விளக்கம்	83
குருகுலத்தின் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் அதன் விதிமுறைகள்	84
காயத்திரி மந்திரத்தின் பொருள்	87
பிராணாயாமத்தின் பலன்	90
சந்தியோபாஸனை = பிரம்ம யஜ்ஞத்தின் செய்முறை	92
ஹோமம் செய்வதால் பல நன்மைகள்	96
பிரஹ்மசரிய காலம்	100
உடலின் நான்கு பருவம்	109
புலனடக்கத்தால் இலாபமும் புலனடக்க மின்மையால் இழப்பும்	114
மெய்ப்பொய்யை ஐந்துவிதமாகத் தேர்வு செய்தல்	126
பொருளின் இலக்ஷணம்	134
மனத்தின் அடையாளம்	139
அபாவம் (அஸத்து); இல் பொருள்	146
அறியாமையின் காரணம்	147
கற்கும்-கற்பிக்கும் முறை	151
ரிஷி யல்லாதவர்கள் எழுதிய நூல்களை கற்பதால் தீமை	155
பெண்-ஸூத்ரர்களுக்கும் வேதப்பயிற்சியில் உரிமை	170

பொருள்

பக்கம்

நான்காம் அத்தியாயம்

(திருமணமும் இல்லற ஒழுக்கமும்)	177
பெண்ணிலக்கணம்	178
வயது	182
விவாக முறை	186
நால் வருணத்தார் கடமைகள்	197
க்ஷத்திரியர் கடமைகள்	199
வைசியர் கடமைகள்	200
சூத்ரரின் கடமை	200
விவாஹ லக்ஷணம்	202
விவாக முறை	203
பிள்ளைப் பேறு	206
பெண்ணை மகிழ்வித்தல்	207
பெண்ணின் கடமை	209
பஞ்ச மகா யக்ஞம்	212
தேவ தர்ப்பணம்	215
ரிஷி தர்ப்பணம்	216
பித்ரு தர்ப்பணம்	216
நான்காவது வைசுவதேவ யஜ்ஞம்	218
ஹோம மந்திரம்	219
அதிதி யஜ்ஞம்	220
பஞ்சமஹாயக்ஞத்தின் பலன்களாவன	221

பொருள்	பக்கம்
ஒழுக்க விதிகள்	222
பாகண்டிகளின் இலட்சணம்	225
சுயாதீனம்	229
தாம்பத்யம்	230
ஆசாரியர் ஒழுக்கம்	230
கல்லாத மூடன் தன்மை	232
மாணவர் தீமைகள்	233
நன் மாணவர் இயல்பு	234
மனு சொல்லுகிறார்	247

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

(வானப்பிரஸ்தமும் ஸந்யாஸமும்)	258
வானப்பிரஸ்த விதிகள்	260
துறவு (ஸந்தியாஸ விதி)	261
சந்யாசி தர்மம்	265
தர்மத்தின் பத்து லட்சணங்கள்	270

ஆறாம் அத்தியாயம்

(இராஜ தர்மம்)	283
சபாபதி	286
அதிகாரம்	296
வருமானம்	299
வரிகள்	308
நாட்கடமை	309
இராஜ தந்திரம்	310

பொருள்	பக்கம்
மிஞ்ச விடாதே	314
போர் முனையில்	315
நண்பன் யார்	320
அரசன் நித்தியக் கடன்	321
எவ்வளவு வரி?	322
சாட்சிகள்	327
தண்டனை முறை	332
அருஞ்செயல் புருடனின் லக்ஷணம்	334
ஏழாம் அத்தியாயம்	
(கடவுளும் வேதமும்)	342
கடவுள் விளக்கம்	364
வேதம்	392
எட்டாம் அத்தியாயம்	
(ஆக்கல், அளித்தல், நீக்கல்)	403
பிரகிருதி லக்ஷணம்	407
நாஸ்திக வாதம்	419
ஒன்பதாம் அத்தியாயம்	
(வித்தை, அவித்தை, பந்தம், மோக்ஷம்)	451
பந்தமும் முக்தியும்	459
பத்தாம் அத்தியாயம்	
(ஆசாரம், அனுசாரம், உண்ணத் தக்கது, தகாதது)	498
உணவு நெறி	514

பொருள்	பக்கம்
இரண்டாம் பாகம் (உத்தரார்த்தம்)	525
அணிந்துரை	527
பதினோராம் அத்தியாயம்	530
(ஆரியவர்த்த மதங்களின் கண்டன- மண்டனம்)	530
ஆரியர் வீழ்ச்சி	537
போலிப் பிராமணர்	538
இந்தியப் போப்	540
வாம மார்க்க கண்டனம்	545
வேள்விப் பொருள்	552
ஸ்ரீ சங்கராசாரியார்	556
நவீன வேதாந்தம்	560
ஜீவ பிரம்ம பேதம்	571
நிச்சலதாஸ்	572
யோக வாசிஷ்டம்	573
காவியக் காலம்	578
சைவர் எழுச்சி	579
மகா பாரதம்	581
பௌராணிக (ஹிந்து) மத உற்பத்தி	582
சக்கிராங்கித வைஷ்ணவர்	590
உருவ வழிபாடு	595
காசி	616
கயா	618
பூரி ஜகந்நாதம்	619
இராமேசுவரம்	623
துவாரகை	625

பொருள்	பக்கம்
சோமநாதபுரம்	625
துவாரகை	627
ஜ்வாலமுகி (பஞ்சாப்), ஹிங்கலாஜுதேவி (சிந்த்)	628
அமிர்தஸரஸ்	629
ஹரத்வார்	630
விந்தேச்வரி	632
உருவவழிபாடு தோன்றிய காலம்	635
குருமஹாத்மியம்	639
புராண கர்த்தா யார்?	641
புராணப் புளுகு	644
சிருஷ்டிக் குழப்பம்	645
பாகவதம்	648
மார்க்கண்டேய புராணம்	651
பாகவத லீலை	652
வராஹவதாரம்	654
நரசிங்காவதாரம்	655
கிரஹ பலம்	660
கருட புராணம்	667
சிரார்த்தம், தர்ப்பணம்	668
குடியானவனின் பசு	669
யமலோக லீலை	673
தக்கார், தகவிலர்	674
உபவாச தினங்கள்	678

பொருள்	பக்கம்
ஏகாதசி புராணம்	679
உருவ வழிபாடு வேத விரோதம்	682
வாம மார்க்கம்	687
சைவம்	689
வைஷ்ணவம்	691
சாம்பலாண்டி கூத்து	695
கபீர் பந்திகள்	701
நானக்கர்	703
தாது பந்திகள்	708
இராம நேசர்கள்	708
குஸாயி லீலை	714
சுவாமி நாராணண மதம்	728
மாத்வர்	736
இலிங்காங்கிதர்	736
பிரம்ம ஸமாஜமும் பிரார்த்தனா ஸமாஜமும்	737
மறு பிறவி	746
ஆரிய மன்னர்	769
ஆரியா வர்த்த தேசிய ராஜ வம்சாவளி	769
பன்னிரெண்டாம் அத்தியாயம்	
முன்னுரை	775
சாருவாகம்	778
பௌத்தம்	788
ஜைனம்	799
ஏழு பங்கிகள்	801

பொருள்	பக்கம்
இனி ஜைன மதம் பற்றியே பேசுவோம்	804
ஆஸ்திகமும் நாஸ்திகமும்	811
ஜீவா ஜீவ விசாரம்	826
ஜைனரின் உருவ வழிபாடு	852
ஜைன சாதுக்கள் லீலை	858
சமண முக்தியின் வர்ணனை	861

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

அணிந்துரை (3)	891
கிறிஸ்துமத ஆராய்ச்சி	893
ஆதியாகமம்	893
தௌராத் யாத்திராகமம் (Exodus)	925
லேவியாகமம் (The book of Leviticus)	934
ஜபூர்- இரண்டாம் பகுதி	943
புதிய ஏற்பாடு	945
மத்தேயு (Mathew) சுவிசேஷம்	945
மார்க்கின் (Mark) சுவிசேஷம்	973
லூகா (Luke) சுவிசேஷம்	974
யோவாவின் (John) சுவிசேஷம்	974
யோவான் தரிசனம்	978

பதினான்காம் அத்தியாயம்

அணிந்துரை (4)	999
முஸ்லிம் மத ஆராய்ச்சி	1001
நாம் ஒப்புவதும் ஒப்பாததும்	1122

பதிப்புரை

மகரிஷி தயானந்தரின் சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் அல்லது உண்மை விளக்கம் உலகப் பொதுநூல், அறிவுச் சுரங்கம், ஆத்மீகப் புரட்சி நூல். இந்நூலே பாரத தருமத்தைப் பாருக்கு விளக்கும் பரிதி போன்றது. இந்நூலைக் கற்றவர் பன்னூலைக் கற்றவர் ஆவார். நமது பாரதப் பண்பாட்டின் முழு உருவமும் வேதக் கலையாக உருவெடுத்து நிற்கிறது. “வேதத்தினும் சாத்திரம் வேறில்லை” **“நாஸ்தி வேதாத் ஸமம் சாஸ்த்ரம்”** என்பது பழமொழி. இன்று புராதன வேதக் கலையை நாம் அறிகிறோம், அதன் அனுஷ்டானப் பயனைப் பெறுகிறோம் என்றால் அதன் பெருமை **மகரிஷி தயானந்தரையே** சாரும். அவரே பாரத மறு மலர்ச்சியின் தந்தை.

தயானந்த முனிவரின் அற்புத நூலான சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தை நல்ல தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடத் துடித்தோம். அதற்குத் தக்க அருட்புலவர் யார்? கவியோகி மகரிஷி சுத்தானந்தரே யாவார். அவர் எங்கே யிருக்கிறார்? அரவிந்தாசிரமத்தில் மௌன நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். மேலே அரவிந்தர்; கீழே சுத்தானந்தர். அவர் அறையில் யாரும் புக முடியாது; அவர் யாரையும் பார்ப்பதில்லை; பேசுவதில்லை; உணவு, பழமும் கடலையும் ஒருவேளை. அவர் கருவி கரணங்களை ஒடுக்கிக் கண் மூடி மகா துரிய சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

ஒரு நாள் ஆரிய சமாஜம் புகுந்து அவர் ஜன்னல் திரையைத் தூக்கி ஒரு சீட்டை உள்ளே வைத்தது. ஆரியபவன் சர்மாஜீ, நான் (நாராயணன்),

கங்காப்பிரசாது, முதலிய ஆரியசமாஜிகள் சுத்தானந்தரைப் பார்த்தோம். சுத்தானந்தர் ஒளிப் பிழம்பாகத் தவக்கனல் புன்னகைக்க எங்களுக்குத் தரிசனம் அளித்தார். சர்மாஜீ காந்தத்தில் சிக்கியது போலத் திகைத்து நின்றார். கங்காப்பிரசாதர், நான் தயானந்தரைச் சிறு வயதில் பார்த்தவன்; நான் நீதிபதியாயிருந்தவன்; அகில உலக ஆரிய சமாஜத் தலைவன். வேத தர்மத்தைப் பரப்ப தயானந்தர் எழுதிய சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தைத் தாங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தர வேண்டும். தாங்களே அதற்கு ஏற்றவர் என்று வணக்கமுடன் சொன்னார். சுத்தானந்தர் இணக்கமுடன், “சத்தியார்த்தப் பிரகாசமே எனக்கு வழிகாட்டிய நூல்; தயானந்தரை வேதத்தந்தையாகக் கருதி வணங்குகிறேன். ஆரிய சமாஜத்தின் நேரிய நண்பன் யான்; இதோ தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறுகிறது” என்று உடனே பேனாப் பிடித்தார். ஸ்ரீ கங்காப் பிரசாதர் விருப்பப்படி சுத்தானந்தருக்கு நான்கு வேதங்களையும், தயானந்தரைப் பற்றிய ஆங்கில இந்தி நூல்களையும் அனுப்பினோம். நான் சுத்தானந்தருக்கு ஒரு கட்டுக் காகிதம் தந்தேன். மூன்றே மாதங்களில் அத்தனைக் காகிதங்களும் தமிழ் சத்தியார்த்தப் பிரகாச மாகிவிட்டன். “மொழிபெயர்ப்பு தயார், நாராயணர் வருக, பெறுக!” என்று கடிதம் வந்தது. துள்ளிக் குதித்து ஓடினேன் புதுவைக்கு. எனக்கு மட்டும் சுத்தானந்தரைப் பார்க்கத் தனிச்சலுகை யிருந்தது. அவர் ஜன்னல் முன்னாலே நின்றேன்; திரை தூக்கியது; புன்னகை மின்னியது; சுத்தானந்தர் நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்தார். சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் எழுதிய காகித அடுக்குகளை என் கையில் வைத்தார்; கைதாங்க முடியவில்லை; மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை.

எனது குருநாதரான சுத்தானந்த மகரிஷியின் கருணையை என்னென்பது!

“தயானந்தரின் வரலாறும் எழுதவேண்டும்” என்றேன் புன்னகையுடன் பேனா குணுகுணு என்று காகிதத்தில் ஓடியது; ஒரே மாதத்தில் **தயானந்த ஜோதி** உருவாகியது. அதை 1948ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டோம். சத்தியார்த்தப்பிரகாசத்தை அட்சிட்டு வழங்க ஆர்வம் கொண்டிருந்த ஆரிய பெருமகன் ஸ்ரீ மாணிக்கஜி சர்மா இவ்வுலகை நீத்தார். ஆகவே சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் வெகு நாட்களாக மூலையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, 1972ஆம் ஆண்டு, இதை அச்சிட சென்னை ஆரிய சமாஜக் கமிட்டி தீர்மானித்தது. ஆனால் அதைச் சுற்றி சில வாக்குவாதப் புயல்கள் வீசின. முடிவில் சென்னை ஆரிய சமாஜத் தலைவர், ஸ்ரீ சத்யதேவ் அவர்களின் முயற்சியால், ஹோஷியார்பூர் பன்மொழிப் புலவர்கள் குழுவின் ஹிந்தி, தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் வித்வான்கள் பரிசீலித்து, ‘சுத்தானந்தர் மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் நடையில் சிறந்து, மூலத்திற்கு சரியானது; இதையே ஏற்கவேண்டும்’ என்று தெரிவித்தனர். ஆகவே இதை வெளியிட சென்னை ஆரிய சமாஜம் முடிவு செய்தது; அதற்கான பொருளையும் ஒதுக்கியது. டில்லி, சர்வ தேசிக ஆரிய பிரதிநிதி சபையின் (international Aryan League, Delhi) பொருளுதவியும் ஓரளவுக்குக் கிடைத்தது.

ஆனால் கிறிஸ்து இஸ்லாம் பற்றிய பகுதிகளை இன்னும் சுத்தானந்தர் மொழிபெயர்க்கவில்லை. சுத்தானந்தர் எல்லா மதங்களிலும் “ஏகம் ஸத்” உணர்பவர். பிற மதக் கண்டனங்களை ஒப்புவாரா

என்று ஐயுற்றோம். “வேலை நடக்கட்டும்; 13,14, வரும்” என்றார். ஒரே மாதம், பைபிள் குரான் எல்லாம் ஆராய்ந்து நூலை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டார். ஒவ்வொரு சமயத்தின் மூலங்களையெல்லாம் புரட்டிப் பார்த்து, தயானந்தரின் உள்ளத்தை உணர்ந்து, வேதத்தையும் ஆராய்ந்து சுத்தானந்தர் இந்தத் தெளிவான தமிழ் சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தை ஆக்கினார்.

இந்நூலை இவ்வளவு அழகாக வெளியிட்டுத் தந்த கபீர் அச்சகத்திற்கும், அச்சுத்தாட்களைப் பார்த்து திருத்தி உதவிய அன்பருக்கும் நன்றி. இந்த மாபெரும் ஞான-வேள்விக்குப் பொருளுதவிய புரவலருக்கும் மிக மிக நன்றி. சர்வதேசிய ஆரிய பிரதிநிதி சபையின் நிர்வாகிகளுக்கும் எமது நன்றி.

சுத்தானந்தர் மகரிஷி, தவம் பெற்ற தவம், சமயோக சித்தர், யோக விஞ்ஞானி, ஜீவன் முக்தர், கல்விக் கடல், அருட்கவி. சிறுவயதிலிருந்தே பராசக்தியருளால் பாடத் தொடங்கி இன்றும் இளம் பொலிவுடன் தியானத்தில் இறைவனைப் பாமலரால் வழிபடுகிறார். இவர் வாழ்க்கை முழுவதும் அருள் இயக்கம். ஆயிரத்திற்கு மேல் நூல்களை பல துறைகளில் உலகிற்கு ஈந்த கவியரசர், கலையரசர், பன்மொழிப்புலவர் சுத்தானந்தர். இவரது நூல்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. அவர் உலகிற்குச் செய்துள்ள அறிவுப் பணி அளவற்றது.

அவர் ஆரிய சமாஜத்திற்குச் செய்துள்ள தொண்டுகள் மிகப்பலவாம். ஆரிய சமாஜம் மிகவும் கடமைப் பட்டு அவருக்கு எப்படி நன்றி செலுத்துவது? அவரையே கேட்டேன். அவர் புன்னகைத் தவழ “இன்னும் பேனாவுக்கு ஓட்டமளியுங்கள் ஓயாது வேலை கொடுங்கள்” என்றார்.

சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் பற்றித் தொடர்பாக
வாரச்சொற்பொழிவாற்றி வேத வாழ்வை விளக்கம்
செய்ய மகரிஷி சுத்தானந்தர் முன் வந்துள்ளார். அதற்கு
ஆரிய சமாஜம் ஆக்கம் தரும்; பொது ஜனங்கள் எழுக;
வருக; அறிவுப் பயன் பெறுக!

உலக மக்கள் ஓர் குலமாக வாழ இறைவன் அருள்
புரிவானாக!

ஸ்வஸ்தி : பந்தாம் அனுசரேம
சூர்ய சந்த்ர மஸாமிவ
இரவியும் மதியும் போலே இன்புறு வழியிற்
செல்வோம்.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

ஆரியசமாஜ் (சென்ட்ரல்)
34-A, ஆதியப்ப நாயக்கன் தெரு,
சென்னை -600 001.
12-7-1974.

T.நாராயணன்
பொதுச் செயலாளர்

வழிகாட்டிய ஒளி

(கவியோகி மகருஷி சுத்தானந்த பாரதியார்)

நான் தூய வேதகுலத்திற் பிறந்தேன்; வேதமும் கற்றேன்; எனினும் ஆங்கிலப் பாதிரிமார் உறவால் நமது மொழி, வழிகளைப் புறக்கணித்து, கிறிஸ்துவ சமயத்திலும் புகத் துடித்தேன். என்னை மதம் மாற்றி அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி, ஒரு பிஷப் ஆக்கவும் முயற்சிகள் நடந்தன. ஏசுநாதர் வரலாற்றை நாடகமாக எழுதி அறிஞர் முன் நடித்தேன்; கவிதையாகப் பாடினேன். சாது சுந்தரசிங் என்னைக் கவர்ந்தார்; இருவரும் கயிலை மலையில் கூடி மனித சமுதாயத்தைச் சிலுவை யடியில் ஒன்று கூட்ட திட்டமிட்டோம். “இந்தியா கிறிஸ்துவமாகுமா?” என்ற உரையாடலில் எனக்கு இடம் கிடைத்தது. மாபெரும் கிறிஸ்துத் திருநாளில் அக்கூட்டம் நடக்கிறது. கிறிஸ்துவம் பற்றிப் பேச ஏராளமான நூல்கள் உண்டு. நமது வேத தருமம் பற்றிப் பேச ஆதார நூல் எங்கே என்று தேடினேன்.

அப்போதுதான் “**சத்தியார்த்த பிரகாசம்**” என் கையிற் கிடைத்தது. அதை உதவினவர் **M.J. சர்மா, ஆரியசமாஜி**. அவர் யூனானி ஆயுர்வேத மருத்துவர். நல்ல மருந்துகள் செய்து மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவில் முன்னே, அந்திக் கடைப் பொட்டலில் விற்று அதில் வந்ததைக்கொண்டு குடும்பம் நடத்தி வேதப் பிரசாரமும் செய்துவந்தார். அவர் தேள்கடி மருந்தும்விற்பார். ஒரு கூண்டில் தேள்களைக் கொண்டுவந்து ‘தேள், கொட்டிக் கொள்ளான்; மருந்து போட்டான், விஷம் போனான்’ என்று கொச்சைத் தமிழ் பேசி மருந்து விற்பார். ஒரு நாள் நான் தைரியமாக தேள் கொட்டிக் கொண்டேன்; மருந்து தடவினார். கடிவலி

நின்றது. -அதுமுதல் அவருக்கு என்னிடம் அன்பு. “சர்மாஜீ என்னைப் பர சமயத் தேள் கொட்டி விஷம் ஏறுகிறது. நான் மதம் மாறும் நிலை வந்துள்ளது, என்னை மீண்டும் வேத நிலைக்குத் திருப்பும் மருந்துள்ளது?” என்று கேட்டேன். சர்மாஜீ ‘இதோ **சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்** படியுங்கள்; இது நல்ல மருந்து; இதன் மருத்துவர் தயானந்தர்’ என்று தந்தார். ஆங்கிலம் இந்தி-இரண்டிலும் சத்தியார்த்த பிரகாசம் படித்தேன்; தயானந்தர் வரலாற்றையும் படித்தேன்; உடனே மறுமலர்ச்சி பெற்றேன். மாபெரும் கூட்டத்தில் மாபெரும் பாதிரியார் முன்னே வேத விளக்கம் செய்தேன். “இதோ தயானந்தரின் சத்திய ஜோதி நூல்; இது நமது இந்தியர் மனதிற் புகுந்து, வாழ்விற்கு பொலிந்தால், ஆட்களைச் சுற்றி கும்மாளம் போடும் எந்தச் சமயமும் பலிக்காது; வேத தருமமே இந்நாட்டில் விளங்கும். அதன் ஒளியில் வேறு போட்டிச் சமயங்கள் மங்கிப்போகும்” என்று வீறிட்டேன். அதனால் எனக்கு வந்த சோதனையும் வாதனையும் சொல்லி முடியாவாம். எனினும் **சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்** என் வாழ்வில் பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கியது. எனக்கு **வழிகாட்டிய ஒளி** அதுவே; அதனாலேதான் இன்று நான் சனாதன வேத தரும யோகியாயிருக்கிறேன். தயானந்தர் போலவே வாழவேண்டும் என்று என் உள்ளம் துடித்தது. அவர் அடிச்சுவட்டிலேயே ஆர்வமுடன் நடந்தேன். நான் ஆரிய சமாஜத்திடம் அளவற்ற அன்பு மேவினேன்.

வேதம் காட்டும் சமயோக சித்திபெறவே நான் அரவிந்த பகவான் திருவடியில் கால் நூற்றாண்டு கடுந்தவம் புரிந்தேன். அந்தக் காலமே எனது ஆயுட்

காப்பியமான **பாரதசக்தியும்** முற்றுப்பெற்று அரவிந்தர் அருளால் வெளி வந்து உலாவியது.

அந்தக் காலம் என்னைப் பார்க்கப் பல அறிஞரும் அன்பரும் வந்ததுண்டு. மெளனமாகவே எழுத்தில் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

அவருள் அன்புமணி ஆரிய நாராயணன் (T.நாராயணன்) ஒருவர். இவர் சமயசஞ்ஜீவியாக எனக்குச் செய்த உதவிகள் மிகப் பல. இவர் நவமணி புலவர். பொதுநலச் செம்மல்; மனத்திட்பமும் வினைத்திட்பமும் கொண்ட மாண்பினர்.

நான் ஆழ்ந்த மெளனத்தில் ஒருமை கொண்டிருந்த நாட்களில், இவர் என்னை அடிக்கடி காண்பதுண்டு. ஒரு தரம் வள்ளல் **ஆரியபவான் மாணிக்கஜீ சர்மாவை** அழைத்து வந்தார்; சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தை மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்று வள்ளல் சர்மா வேண்டினார். பிறகு வந்தார் **கங்காப் பிரசாது**. இவர் ஆரியசமாஜத் தலைவர்; முதல் நீதிபதியாயிருந்தவர். தேரிகருவால் சமஸ்தானத்தில் நீதி செலுத்திப் பல நன்மைகள் செய்தார். இவர் தத்துவ வித்தகர்; தயானந்தரை நேரே கண்டவர். அரிய அறிவுப் பணிபுரிந்தவர். சர்வ தேசிய ஆரியப் பிரதிநிதி சபைத் தலைவர். இவர் என்னிடம் பேரன்பு பாராட்டி "**சத்தியார்த்த பிரகாச**" த்தைத் தமிழாக்க வேண்டினார். இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் உள்ள எல்லா ஆரியசமாஜ நூல்களுடன் நான்கு வேதத் தொகுதிகளையும் எனக்கு உதவினார். அத்தனையும் ஆழ்ந்து கற்றேன். சூபா குருகுல ஆசிரியர் சந்திரகாந்தரும், வேதமார்த்தாண்டர் **தருமதேவரும்**

என்னை ஊக்கினர். சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தை மளமளவென்று தமிழாக்கி நாராயணனிடம் அளித்தேன்.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் இந்த முயற்சியை அறிந்து “பத்து அத்தியாயங்களைத் தமிழாக்கினால் போதும்” என்றார். பத்து அத்தியாயங்களை முடித்து நாராயணனிடம் தந்தேன். மண்டனப் பகுதி முற்றிற்று; கண்டனப் பகுதியைக் கண்டு கலங்கினேன். ஏனெனில் நான் உலகச் சமயங்களைக் கற்று நின்றுள்ளேன். எதிலும் ஒருமை காண்பதே என்னியல்பு. நான் சமணம், பௌத்தம், கிறிஸ்துவம், இஸ்ஸாமியம் ஆகிய பல சமயங்களை ஊன்றிக் கற்று பார்த்துள்ளேன். அததன் பொதுநிலையறங்களை பாரத சக்தி மகா காவியத்திற் செப்பனிட் டுப்பாடியுள்ளேன் **பாரத சக்தி சாதன** காண்டத்தில் உலகச் சமயங்கள் தத்துவங்கள் யோக மார்க்கங்களை விளக்கி எதற்கும் முரணில்லாத சமயோகத்தைப் பாடியுள்ளேன்.

ஒரேகடவுள், ஒரேயுலகம்
 ஒரே யான்ம நேயர் நாம்
 ஒரே வானக் குடைநிழலில்
 ஒருமை கொண்டுவாழுவோம்
 உழைத்துப்பிழைக்கும் உரிமைகூடி
 ஒரேகுலமாய் வாழுவோம்
 உள் அன்புசூழ வோம்

என்பது என் சமயோக முழக்கம். பிற மதங்களில் உள்ள முத்துக்களை பாரத சத்தியிற் கோத்து வேண்டாத குப்பைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி மனித சமுதாய ஒன்றியத்திற்கு வழி வகுத்துள்ளேன். நான் எப்படி சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தில் உள்ள கண்டனப்

பகுதிகளை எழுதமுடியும் என்று நீண்டகாலம் சிந்தித்து, மீண்டும் 11,12,13,14-ம் அத்தியாயங்களை ஆராய்ந்தேன். குப்பை மேவிய வீட்டைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்ய இப்பகுதி உதவும் என்றே உணர்ந்தேன். சிரத்தானந்தர் ஒரு முறை அவ்வாறே கூறினார். தயானந்தருடன் உள்ளொருமை கொண்டு தியானித்தேன். “உண்மை ஒளி காட்ட வேண்டுமானால், பொய்க் குப்பையை நீக்கித் தள்ளவேண்டும். எந்தச் சமயத்தையும் குறை கூறல் என் விருப்பமன்று. அவற்றிற் படர்ந்த குப்பை கூளங்களை அள்ளிக் கொட்டித் தெள்ளிய அறிவுடன் பார்த்தால் எல்லாம் “**எகம் ஸத்**” என்ற வேத உண்மையில் ஒன்றுகூடும்” என்று தயானந்தர் என்னுள் உணர்த்தினார். ஆதலால் புராணி குரானி கிரானி- ஆராய்ச்சி செய்து சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் 11,12,13,14-ம் அத்தியாயங்களை முடித்துக் கொடுத்தேன். சர்மா, கங்காப்பிரசாதின் ஆவி மகிழ இந்தப் பணி நிறைவேறியது.

இந்த மொழிபெயர்ப்பை இவ்வளவு அழகாக வெளியிட்டுத் தமிழலகிற்குத் தந்த ஆரிய சமாஜத்திற்கு மிகமிக நன்றி. இதன்பால் பெரு முயற்சி மேவிய என் ஞானச்சேய் ஸ்ரீ ஆரிய நாராயணருக்கு மனங்கனிந்த நன்றி.

மகரூஷி தயானந்தர்

[கவியோகி மகரூஷி சுத்தானந்த பாரதியார்]

பாரதச் சோலை

பாரத நாடு சமயோகச் சோலை. அதில் எத்தனையோ தத்துவக் கனி மரங்கள் பூத்துப் பழுத்து ஆத்ம ரசம் பொழிகின்றன. அத்தனையும் வேத ஆற்றுப் பாய்ந்து செழிக்கின்றன. இந்தச் சோலையை வளர்த்த தோட்டக்காரர் பலர்- அனைவரும் கர்ம-பக்தி-ஞான-ராஜயோகிகள். இவர்கள் எத்தனையோ இடர்களைப் பொறுத்து, எத்தனையோ நச்சுப் பாம்பு தேள் பூரான் கடிகளைத் தாங்கி, வைராக்கியம் என்ற மண்வெட்டி பிடித்துத் தோட்டத்தைச் செப்பனிட்டனர். தெய்வ முனிவர் இங்கே தவம் புரிந்தனர்.

ஆனால், இந்தச் சோலைக்கு வேலியில்லை; கண்ட பேர் கண்டபடி புகுந்து கனிகளை யுண்டு, கருணையின்றி மரங்களை வெட்டி யெரிக்கத் தொடங்கினர். காலம் அலங்கோலமாக மாறியது.

வேதவழியில்

வேத வழியில் முட்கள் அடர்ந்தன; புதர்கள் மண்டின;பாம்பு, தேள், எலி, பெருச்சாளிகள், நரி, புலி, ஓநாய்கள், தோட்டத்திற் பதுங்கி தோட்டக்காரரையே பதம் பார்த்தன. வேதஆற்றில் நஞ்சைக் கலந்தன- ஊற்றின் வழியடைத்தது. குயிலும் மயிலும், கிளியும், மைனாவும் அழகு செய்த சோலையில் ஆந்தைகள் புகுந்தன; நரிகள் ஊளையிட்டன. புல்லுருவிகள் அடர்ந்தன; களைகள் கனத்தன.

அந்த ஆத்மதீரர்

ஐயோ நமது அமரபாரதச் சோலை இப்படிப் போனதே என்றொரு ஆத்மதீரர் நெஞ்சு படபடக்கச் சுற்றிப் பார்த்தார். இந்தச் சோலையில் தவம் புரிந்த தெய்வச் சுடர்கள் எங்கே? இதன் அருட் பொலிவெங்கே? ஆண்மையும் வீரமும், அறிவும் ஆற்றலும் ஒண்மையும் திண்மையும் ஓங்கிய ஆண்கள் எங்கே? கற்பும் பொற்பும் கனலும் பெண்மை எங்கே? மேற்கும் கிழக்குமே மேவி வணங்கிய வேதப் பண்பாடெங்கே? ஒரே கடவுள், ஒரே உலகம், ஒரே ஆன்ம நேயராய், ஒரே வானக்குடை நிழலில், ஒருமை கொண்டு வாழ்ந்த அன்புச் சமுதாயம் எங்கே?

வேற்றுமைக் கந்தல்

சமயோகச் சோலையில் முட்புதர்களும் புல்லுருவிக்களைகளும் முடப்பதர்களும் மூண்டனவே! ஆளைச் சுற்றி மேளமடித்து, ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் போலிச் சமயங்களின் ஆணவப்பறைக்கொட்டு, வேதயாழின் இனிய கீதத்தை விழுங்கியதே!! அனாத்மக் கசுமாலங்கள் அரசியல் வெறியுடன் எழுந்து, இரும்புக் கால்களால் அறத்தை மிதித்தனவே! வீதிக்கொரு சமயம், வீட்டுக்கொரு சாதி, ஊருக்கொரு அவதாரம், ஆளுக்கொரு அதிகார பீடம், தம்பட்ட மடித்து விளம்பரம் பறக்கின்றனவே... பொது மக்கள் எது உண்மை என்று அறியாது குருட்டுத்தனமாக இருட்டில் நடந்து முடப் பிடிவாதங்களில் முட்டிக் கொள்கிறார்களே- எத்தனை வேற்றுமைகள்! எத்தனை வீண் சடங்குகள்! எத்தனைக் கட்டுக் கதைகள்! எத்தனை மாய மயக்குகள்!...

உண்மை எங்கே?

உண்மை எங்கே? ஒளி எங்கே? என்று ஒரு மகான் பரபரப்புடன் தேடினார், ஓடினார், வாடினார். அவர் கண்கள் கருணைக் கண்ணீர் வடித்தன. அவர் உள்ளம் பாரத சமுதாயப் பண்பாட்டை ஊக்கத் துடித்தன-அவர் சிந்தை வேதவூற்றிற் குளித்தது; அவர் கைகள் ஊற்றுக் கண்களில் அடைந்த மாசுகளையும் பாசுகளையும் நீக்கின- அவரது பிரம்மசரிய தீரம் சோலையில் அடர்ந்த மூடப் புதர்களை தவக்கனலால் எரித்தது. பாம்பு, தேள், நரி, புலி, ஓநாய்கள் அவரைக் கடித்தன. அவற்றை பிரம்மசரிய பலத்தால் வாரியடித்துப் பிளந்தெறிந்து, அந்தக் கருணை வள்ளல், சோலையை நீவிச் சுத்தம் செய்தார். அதன் இருளைப்போக்க சத்திய தீபத்தைத் துலக்கினார்-**சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்.**

சத்திய ஜோதி

இந்த மகரிஷி புங்கவரே தயானந்த சரஸ்வதி என்னும் சத்திய ஜோதி. உலகம் எத்தனையோ அருளாளரைக் கண்டிருக்கிறது. அதன் விளம்பரப் பலகையில் எத்தனையோ பெயர்கள் மினுக்கு மின்சார வெளிச்சம் போடுகின்றன. ஆனால் மனிதருடன் மனிதராகப் பழகி நேருக்கு நேராக உண்மையைத் திண்மையுறப் பேசி, தனியே நின்று புதிய பாரதத்தைப் புலரச் செய்தது ஒரு மகானே! **தயானந்த சரஸ்வதியே.**

தயானந்த வள்ளல்

ஒரு கோவணம் கட்டிய பிரம்மசாரி-பொன்னுடலும் திண்மனமும் பெற்ற வேத வித்தகச் சிங்கம், காலத்தின் எதிர்ப்புகளைக் காலால்

எற்றித்தள்ளி, வேதச்சோலையில் வெற்றி மாளிகை அமைத்து, அதன் உச்சியில் சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தைக் கலங்கரை விளக்குப் போலக் கதிர் வீசி நிலவச்செய்தார். அவர் செய்த சத்தியபோதனைகளுக்கு வேதனைகளும் வாதனைகளும் சோதனைகளும் வந்தன. ஆனால், அந்த உத்தமரின் ஓங்காரக் கொடி இன்று ஒளி வீசிப் பறக்கிறது! “**சத்திய மேவ ஜயதே- உண்மையே வெல்லும்**” என்ற அவரது சங்கநாதம், பாரதக் கொடியில் பட்டொளி வீசிப் பறக்கிறது.... இந்தியாவின் பொதுமொழி இந்தியே என்று அவர் வைத்த சட்டம் இன்று நிறைவேறுகிறது. இந்த ஒரு மகா புருஷர் வந்திராவிட்டால் 1857-ம் ஆண்டிலேயே இந்திய வேத தருமத்தை இழந்து பர தருமத்திற்கு மீளா அடிமையாகியிருக்கும். இந்த மகானையறிந்து சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தைப் படித்திராவிட்டால் நானே சாது சுந்திரசிங்குடன் பெரிய சர்ச்சுக் கட்டிச் சிலுவையேந்தித் திரிந்திருப்பேன். பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞரை தயானந்த ஜோதி மீட்டது: என் வாழ்வில் நூறு யோக தீரரைக் கண்டு பழகியிருக்கிறேன்- அவருள் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு உணர்வைத் தூண்டிய தயானந்தருக்கு முதல் வணக்கம் செலுத்துகிறேன். அவர் நாட்டிய ஆரிய சமாஜத்தின் எளிய தோட்டக்காரனான- நான், பேனா முனையில் இச்சிறு தொண்டு செய்கிறேன்-ஓம் தயானந்த ஓம்.

தயானந்த ஜோதி என்ற நூலில் அவரது தியாக வரிசைகளை யோக விழிகளால் பார்த்துப் படலம் படலமாகப் படம் பிடித்திருக்கிறேன்.

சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தில் சுருக்கமாக தயானந்தர் பிடித்த அறிவொளி எப்படி எழுந்தது என்ன செய்தது

என்பதை காபினெட் படமாகப் பிடித்துக் காட்டிப் பிறகு சுடரோவியத்தை விளக்குகிறேன்.

மூல சங்கார்

கதியவார் மோர்வி சமஸ்தானத்தில் **டங்காரா** என்ற ஊர் இருக்கிறது. அதில் அறிவும், ஒழுக்கமும், வேதக் கல்வியும் சிறந்த ஒரு செல்வர் இருந்தார். அவர் பெயர் கர்ஸன்ஜிலால்; அவர் தீவிரமான சிவபக்தர்; கர்மகாண்ட விதிகளினின்று இம்மிகூடப் பிசகாத வைதிகர். அவர் செய்த தவப்பயன், ஓர் அருள் மைந்தனாகப் பழுத்தது! அந்த மகனே, **மூல சங்கரன்**. **தயாராம்** என்ற பெயரும் அவருக்கு இருந்தது. தந்தையின் உறுதியும், தாயின் அன்பும் இரக்கமும் மூலசங்கரின் வாழ்வில் ஊறின. மூலசங்கரருக்கு ஐந்தாண்டில் ஆரிய பாஷை தொடங்கப்பட்டது; எட்டு வயதில் உபநயனம் நடந்தது. காயத்ரி, சந்தியா வந்தனம், புருஷஸூக்தம், ருத்திரம் முதலியவற்றைத் தந்தையே கற்றுக்கொடுத்தார். பிறகு யஜுர் வேதம் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. பிள்ளை, தம்மைப்போலவே வைதிகப்பழமாவானென்று தந்தை எண்ணினார். ஆனால் இந்தப் பிள்ளையின் உள்ளே ஒரு சுதந்தரச் சிங்கம் கர்ஜித்தெழுந்தது!

ஞானோதயம்

மஹா சிவன் ராத்திரி வந்தது. அப்போது பதினான்கு வயதுள்ள மூலசங்கரனும் தந்தையின் விருப்பப்படி சிவராத்திரி மகா விரதம் எடுத்து, இரவு முழுவதும் பட்டினியிருந்து, ஜடேசர் கோயிலில் கண் விழித்திருந்தான். வேதமும், மந்திரமும், வழிபாடும், தோத்திரமும், மூலசங்கரரை விழித்திருக்கச் செய்தன. நள்ளிரவு வழிபாடுகள் ஆயின. பக்கத்தில்

நோன்பிருந்தவர் குர்குர் குறட்டை தெறிக்கத் தொடங்கினார். தந்தையும் துயிலின்வலைப்பட்டார்; கோயில் பூசாரியும் கண்ணயர்ந்தான். ஆலயம் குரலடங்கி யிருந்தது. எங்கும் அமைதி. நமது மூலசங்கரன் லிங்கத்திற்கு அருகே சென்று, அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். லிங்கம் அன்று மிகச் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டது. அதன் எதிரே நிவேதனங்கள் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தன. திடீரென்று எலிகள் வந்து நிவேதனங்களை உருட்டி லிங்கத்தின் மேல் சடுகுடு விளையாடின... மூலசங்கரன் மனதிலும் சந்தேக எலி சடுகுடு பாய்ந்தது. “எல்லா முணர்ந்து, எல்லாம் படைத்து, எல்லாமளித்து, எல்லாம்வல்ல இறைவன் இதுவல்ல; இது கல்லே; கடவுள் இல்லை...” என்று தந்தையை எழுப்பி வாதாடினான். சட்டெனத் திரும்பி, வீடு சென்று, அன்பு வடிவான தாயார் கொடுத்த பணியாரங்களை உண்டான். தந்தைக்கு இவனது அவநம்பிக்கை பிடிக்கவில்லை. வீரசைவராகிய தந்தை பிள்ளைக்குப் புத்தி சொன்னார், மிரட்டினார். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. தயாராம், உருவத்தொழுகையை உதறித் தள்ளினான்.

விரக்தி

ஒருநாள் தனது தங்கை பேதி கண்டு திடீரென்று இறந்தாள். மூலசங்கரன், உடலின் பொய்யுறவை நினைத்து வைராக்கியமுற்றான். பிறகு, தன்னை மிகவும் அன்புடன் நேசித்த மாமனும் இறந்தான். ‘நேற்றிருந்தவர் இன்றில்லை’ யென்னும் பெருமையுள்ள இப்புவிவின் நாடகத்தை எண்ணி எண்ணி வருந்தி, சாவை வெல்ல ஒரு வழி காணவேண்டுமென்று, நமது வீரவாலிபன் உறுதி

பூண்டான். அவனுக்கு இப்போது வயது பத்தொன்பது. தந்தை இந்த மைந்தனை மணமென்னும் நுகத்தடியில் பிணைத்துக் கட்டப் பெரிதும் முயன்றார். சுதந்தரவுள்ளங் கொண்ட மூலசங்கரன் குடும்பக் கூட்டில் அடைபடாது, தப்ப ஒருவழி தேடினான். பிள்ளை மணவினை வேண்டாம் என்று மன்றாடியதின் பேரில் தந்தை ஓர் ஆண்டிற்கு அதை ஒத்தி வைத்தார். மூலசங்கரன் கல்வியில் பேரார்வமுற்று, தன்னைக் காசியில் இருக்கும் ஆரியக் கல்லூரிக்கு அனுப்பும்படி தந்தையைக் கேட்டான். மகனுடைய மனப்போக்கை அஞ்சிய தந்தை, பக்கத்துக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு பண்டிதரிடம் அவனை அனுப்பினார். அங்கும் மூலசங்கரனுக்கு உலகிலுள்ள சாவும், பிணியும், தீதும், பொய்யும், மனிதன் இவையின்றி இன்புறும் மருந்துமே நினைப்பு. இதைக்கண்ட உபாத்தியாயர், எங்கேயாகிலும் தப்பி விடுவான் என்று அஞ்சி, மறுபடி தகப்பனாரிடமே பையனை அனுப்பிவிட்டார். கர்ஸன்லால் பையனுடைய விவாகத்திற்கு மும்முரமாக ஏற்பாடு செய்தார். மூலசங்கரனுடைய மனம் வீட்டில் நிலைகொள்ளவில்லை. தன் எதிரே பரிசுத்தமான ஞானவூற்றைக் காண்பவன், வெறும் வனாந்தரத்தில் தாகத்துடன் எத்தனை நாள் தவிப்பான்? தன் சுயேச்சைக்குப் பொன், விலங்குகளைத் தயார் செய்யும் தந்தையைத் தப்பிப் பிழைக்கத் தீவிரமாக எண்ணினான் வாலிபன்.

துறவு

நள்ளிரவு; சுற்றத்தாரைக் கடைசியாக ஒருமுறை பார்த்து, வீட்டினின்று மூலசங்கரன் தப்பினான். தீ

வீட்டினின்று வெளிவருபவன் போல் தன் வீட்டைத் துறந்து ஓடிய நமது வீரத்துறவி, இரவில் ஒரு கிராமக் கோயிலில் தங்கிக் கால்நடையாக ஸயால் என்ற சிற்றூர் சேர்ந்தான்; அங்கு 'சுத்த சைதன்யன்' என்ற பெயருடன் பிரம்மசாரிக் கோலம் பூண்டு, யோகம் பயிலத் தொடங்கினான். அங்கிருந்து வைராகிகளுடன் கோடகங்காரா சென்று, பிறகு சித்திபூருக்குப் புறப்பட்டான்; வழியில் ஒரு பைராகி அடையாளங் கண்டுபிடித்துப் பையனைக் கண்டதாகத் தமது நண்பரான கர்ஸன்ஜிலால்ஜீக்குத் தகவல் எழுதினார்.

தந்தையின் விந்தைக்காவல்

நமது சைதன்யர், சித்திபுரியில் நீலகண்ட மஹாதேவாலயத்தில் நல்ல துறவிகளிடையே இருந்தார். ஒருநாட் காலை திடீரென்று கர்ஸன்லால்ஜீ எதிரே நின்றார். சேவகரும் கூட வந்திருந்தனர். பிரம்மசாரிக் கோலம் பூண்ட செல்வனைத் தந்தை சீறி வெகுண்டார்; காவியுடையைப் பறித்தெறிந்தார். சுத்த சைதன்யருக்கு வெள்ளை யுடுத்தித் தன் ஜாகைக்கு இட்டுச் சென்று காவலில் வைத்திருந்தார். வெள்ளை யுடுத்தினால் அவருடைய துறவும் வெளுத்துப் போகும் என்று தந்தை எண்ணினார் போலும்!

காவலர் கண்ணில் திரிபோட்டுக் காக்கின்றனர். இரவு மூன்று மணி; காவலரை உறக்கம் மயக்கியது; எது சமயம் என்று கண்கொட்டாது பார்த்திருந்த சுத்த சைதன்யர், விருட்டென்று இருட்டில் தப்பினார்; கோவில் கோபுரத்தைச் சார்ந்து இலையடர்ந்திருந்த அரசமரத்தின் உச்சியில் ஏறி ஒளிந்துகொண்டார். தந்தைக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. சேவகர் பரபரத்து

ஊரை அலசிப் பார்த்து அலுத்தனர். பையனைக் கானோம். ‘ இவ்வளவுதான் இவன் விதி’ என்று தந்தை ஊருக்குச் சென்றார். பகலெல்லாம் அடர்ந்த கிளைகளில் ஒளிந்திருந்த சுத்த சைதன்யர், இரவில் கீழே யிறங்கி ஆமதபாத் வழியே சென்று பரோடாவை அடைந்தார். அங்கு சேதன மடத்தில் **சுவாமி ப்ரஹ்மானந்தர்** அன்பு கிடைத்து; வேதாந்தம் பயின்றார்.

நாடெல்லாம் சுற்றினார்

உண்மை யொளியைத் தேடி நமது துறவி புறப்பட்டார். அடர்ந்த காடு, மலை, கணவாய், ஆற்றோரங்களுடு, பசி, தாகம் இடர்களைப் பொறுத்துச் சென்றார். துறவிகளையும் அறிவாளிகளையும் நாடி, வேதமும் யோகமும் பயின்றார்; நருமதை நதிக்கரையில் பல அரிய சாதுக்களைக் கண்டார்; **சச்சிதானந்த பரம ஹம்ஸர், பிரேமானந்தர்** முதலியோர் உறவால் பெரும் பயன் அடைந்தார். **பூரணானந்தர்** என்ற மராட்டியத் துறவியிடம் ஸந்யாசம் பெற்று, “**தயானந்த சரஸ்வதி**” என்ற தீக்ஷாநாமம் பூண்டார்; யோகானந்தரிடம் ஹடராஜ யோகங்களைப் பயின்றார்; **கிருஷ்ண சாஸ்திரியாரிடம்** இலக்கணம் கற்றார்; மற்றொரு பண்டிதரிடம் வேதமோதினார்; **ஜ்வாலானந்தர், சிவானந்தர்** முதலிய யோகிகளிடம் சாதனம் செய்தார்; பிறகு ஹரித்வாரம், ரிஷிகேசம் சென்று இரண்டு பிரம்மசாரிகளுடன் “**தேரி**” என்ற ஊரில் வாம மார்க்கிகளையும், தந்திர நூல்களையுங் கண்டு அருவருத்துக் காஷ்மீரம் சென்றார். கங்காகிரி

பெரியாரிடம் சில காலம் இருந்தார்; பிறகு இமலாயக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் சுற்றி மஹான்களைத் தேடினார்.

ஓகி மடத்தில் மஹந்து தன் பட்டத்தைத் தயானந்தருக்கு அளித்தார். மடத் தலைமையை விரும்பாது, நமது வீரத் துறவி ஜோஷி மடம் சேர்ந்து ஆங்கு பல யோகிகளையும் பெரியோர்களையுங் கண்டார். அங்கிருந்து **பதரி நாராயணம்** சென்றார். பசிக்குப் பனிக்கட்டியை உண்டும் மலை மீதேறி யோகிகளைத் தேடினார். குளிரில் வாடித் திரும்பி, ராமபூர் வழியே **துரோண சாகரம்** சேர்ந்து, மீண்டும் துணிந்து கங்கைக் கரையை அடைந்தார். இங்கொரு பிணம் மிதந்து வந்தது. தமது கையில் ஒரு ஹடயோக நூலும் இருந்தது. ஆற்றில் நீந்தி, பிணத்தைக்கரை சேர்த்து அறுத்துப் பார்த்தார், ஹடதாந்திர நூல்கள் சொல்லும் ஆதார சக்கரங்கள் புலப்படவில்லை. 'அவை பொய்' யென்று அறிந்து பிணத்துடன் நூலையும் ஆற்றில் வீசினார். அதன்பின் மீண்டும் நருமதையை நோக்கித் திரும்பினார். அடர்ந்த காடுகளுடு சென்று களைத்து, அகாலத்தில் ஒரு சிற்றூரை அடைந்தார். ஜனங்களைத் தொந்தரவு செய்ய மனமின்றி, நதியில் மூழ்கி வந்து தியானம் செய்யும்போது, கிராமத் தலைவன் பால் கொணர்ந்து கொடுத்தான்.

குரு விரஜானந்தர்

இவ்வாறு அறிவும், தவப்பொலிவும் பெற்றுப் பதினைந்தாண்டுகள் சுற்றி, தயானந்தர் வடமதுரையில் ஒரு பெரிய மஹான் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று

அங்கே போந்தார். அவரே **விரஜானந்த ஸ்வாமிகள்**. இவர் 1779-ல் பஞ்சாபைச் சேர்ந்த **கர்தார்பூரில்** பிறந்த அந்தணர். ஐந்து வயதில் அம்மைவார்த்துக் கண்ணிழந்தார்; சிறு வயதில் பெற்றோரையும் இழந்து இடர்ப்பட்டு, உலகை வெறுத்துக் கிளம்பி **ரிஷிகேசத்தில்** முன்றாண்டுகள் காயத்திரித் தியானம் செய்து சித்திபெற்று ஹரித்வாரம் சென்றார். அங்கு **பரமானந்தரிடம்** ஸந்யாசம் பெற்று வியாகரணமும் சாஸ்திரங்களும் கற்றுத் தேர்ந்தார். இவருடைய தெள்ளறிவை வியந்து, “**ப்ரஜ்ஞானசக்ஷு ஸ்வாமி**” என்று அறிஞர் பெயரிட்டனர். சிலகாலம் ஆழ்வார் மன்னர் வேண்டுகோள்படி அவர் அரண்மனையில் தரும சாஸ்திரம் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அதன்பின் மதுரையில் தங்கி பல சீடர்களுக்கு வேதாந்தக் கல்வி பயிற்றினார். விரஜானந்தர், பண்டிதர்களைவிட மகரிஷிகள் வாக்கையே மதித்து வேதப்பிரசாரம் செய்தார். அதனை உலகிற்குப் பயனாகும் படி விளக்க ஒரு தக்க சீடனை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

என் மகனே!

1860-ல் தயானந்தர் விரஜானந்தர் கதவைத் தட்டினார். “யார்?”; “தயானந்தன்”. “இலக்கணம் படித்திருக்கிறாயா?”; “ஸரஸ்வதி முதலிய சில நூல்கள் பார்த்திருக்கிறேன்.” கதவு திறந்தது; ஆளை நோட்டம் பார்த்தார். “என் மகனே! மஹா பாரதத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட வேதவுரை, மஹரிஷிகள் வாக்கு; அதையே நீ பயில், பின்னே எழுதப்பட்டது பண்டிதர் சரக்கு; அதை வீசி” யெறி என்றார்.

குரு தட்சிணை

தயானந்தர், விரஜானந்தரிடம் இரண்டரை ஆண்டுகள் மிகவும் வணக்கத்துடனும் கருத்துடனும் வேதக் கல்வி கற்றார். மிகவும் பொறுமையுடன் குருசேவை செய்தார். குரு, தன்னைச் சினங்கொண்டு அடித்தால், “சுவாமி! என்னை அடிப்பதனால் தங்கள் கை நோகுமென்று அஞ்சுகிறேன்” என்று இரங்குவார்! தான் படித்து முடிந்ததும், குருவுக்கு தக்ஷிணையாகக் கொஞ்சம் கிராம்புகளைச் சமர்ப்பித்து, “ஸ்வாமி! உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தும் தங்களுடையதே” என்றார். விரஜானந்தர், “பொறுமை மிகுந்த அருமைச் செல்வனே! இருளும் இடர்களும் உலகைக் கவர்ந்தன; சாதியும் வகுப்புச் சண்டையும் வலுத்தன; ஓரிறைவனை வணங்கி, ஒரு குலம்போல் மாந்தர் வேதப்பொருள் அறிந்தொழுக, அருமறை முனிவர் பெருமை விளங்க, சாதி சமயச் சச்சரவொழிய, உண்மையொளியை உலகெலாம் பரப்புதி; வேதக் கொடியை விண்ணுற வுயர்த்துதி; சேவை செய்; அதுவே குரு தட்சிணை. அன்பனே! உனக்கு ஆண்டவன் அருள்க!” என்று ஆசிகூறி அனுப்பினார்.

ஞானப் போர்

குருவின் கட்டளையைப் பெற்று வணங்கித் தயானந்தர் அருட்பணி விரதம் பூண்டு, சுத்த பிரம்மசரியத்தால் தாம் அடைந்த தேஜல், ஓஜஸ், வீரியம், ஞானம் எல்லாம் உலகின் தொண்டிற்கே பலிதானமாக்கினார். தயானந்தர் தீடபலமுள்ள கம்பீரமான வேதச் சிங்கம்; அவர் அறிவையும், ஆளையும், குரலையும், மொழியையுங் கண்டு

எதிரிகள் நடுங்கினர். ஒரு சமயம் ஒரு பெரிய குதிரை வண்டியை ஒரு கையால் நிறுத்தினார்; மற்றொரு முறை தன்னைக் கொல்ல வந்த ஒரு பகைவன் வாளைக் பிடுங்கி முறித்தெறிந்தார்! ஒரு பகைவன் வீசிய பாம்பைப் பிளந்து வீசினார்!

இருளிலும் அடிமை யிடர்களிலும் பரிதவிக்கும் பாரத மக்களிடம் பரிவுடனும், வேதாவேசத்துடனும் எழுந்தார் தயானந்தர். மதுரையினின்று **ஆக்ரா** வந்தார்; அங்கு சந்தியா புஸ்தகம் எழுதி, முப்பதினாயிரம் படிவங்கள் ஜனங்களுக்கு இனாமாகத் தரச் செய்தார். ஜெயபூரில் புராணங்களையும், உருவணக்கத்தையும் கண்டித்தார்.

கொலையை வென்ற கலை

ஜெயபூரில் பலரை ஊன் மது விலக்கச் செய்தார். ஆஜ்மீரில் பூஜ்யர் கிரே (Rev.Grey) டேவிட்சன் (Davidson) முதலிய ஆங்கிலேயரால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றார். அதன் பிறகு, ஹரித்வாரம் கும்பமேளத்தில் கணக்கற்ற ஸந்யாசிகள், வைராகிகள், கோசாயிகள், உதாஸிகள், மன்னர், செல்வர்களிடையே, தமது **‘பரமத கண்டன த்வஜ்’** த்தை நாட்டினார். போலியொழுக்கங்களை மண்டையிலடித்தார். **அனுப்ஷஹரில்** ஒரு சாஸ்திரி தயானந்தருடன் வாதாடித் தோற்று, விக்கிரகங்களை ஆற்றில் எறிந்து பணிந்தார். **கரண்சிங்** என்ற செல்வன், விக்கிரக வாதம் புரிந்து தோற்று, தயானந்தரைக் கொல்ல வாளை ஓங்கினான்; அப்போதும் தயானந்தர் தமது கொள்கையே பேசினார். பிறகு அவன் கொலையாளிகளை விடுத்தான். மஹானை அணுகத்

தெரியமில்லாது கொலைஞர் திரும்பினர். அனுப்ஷஹரில் ஒரு பகைவன் வெற்றிலையில் விஷம் வைத்துக் கொடுத்தான்; உண்டார் மஹான்; மயக்கம் வந்தது; உடனே நெளலியும், தெளதியும் செய்து விஷத்தைக் கக்கி நலமடைந்தார்! இதை யறிந்த நண்பர், 'அப்பாவியைச் சிறைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றனர். "மக்களைச் சிறையிட நான் வரவில்லை; அவர்களை மடமை யிருளினின்று விடுக்கவே உலகிற்கு வந்தேன்" என்று தடுத்தார் மஹான்!

வைதிகர் தீ போலக் கிளம்பினர்; தயானந்தர், அவர்கள் சூழ்ச்சிகளையும் வாதங்களையும் துணிந்து எதிர்த்து வென்று தன் 'ஓரிறை' வாதத்தை நிலைநிறுத்தினார். **கான்பூரில்** ஒரு பெரும் பண்டித சபையை வெற்றிகொண்டார்.

காசியில் வெற்றிமுரசு

22-10-1869-ல் தயானந்தர் வைதிகக் கோட்டையான காசிநகர் வந்தார். பண்டிதர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, சாஸ்திரங்களைப் புரட்டி, மேற்கோள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு தடபுடலாக வந்து சூழ்ந்து வாதம் புரிந்தார்கள். மூலைக்கொரு கேள்வி கேட்டனர்; கூச்சலிட்டனர்; மண்ணும் சாணியும் எறிந்தார்; எக்களித்தனர்; எல்லாம் பொறுத்து எதிரிகள் வாயை அடக்கி, சத்திய வேதத்தை நிலைநாட்டினார் தயானந்தர். ஆயிரக்கணக்கான அன்பர் தயானந்தரை அடைந்ததைக் கண்டு, பண்டிதர் கூட்டம் வெட்கியது. காசி மன்னனே முடிவில் தயானந்தரைப் போற்றிப் பணிந்தான். ஒரு பகைவன் மீண்டும் வெற்றிலையில் விஷம் வைத்துக் கொடுத்தான்; அதை உடனே கக்கி

விட்டார் மகான். தயானந்தர் மூன்று முறை காசிக்கு வந்து வேதவுண்மையை எல்லாருக்கும் உபதேசித்தார். பாட்னா, மாங்கீர், பாகல்புரி முதலிய இடங்களில் வெற்றி பெற்று 15-12-1882-ல் தயானந்தர் **கல்கத்தா** வந்தார்.

அங்கே நான்கு மாதம் பல அறிஞர்களுடன் அளவளாவினார்; அனைவரும் தயானந்தரை ஆதரித்தனர். ப்ரம்ஹ ஸமாஜத்தார் அவரை மனமார் வரவேற்றனர்; **கேசவசந்திரர்** அன்புடன் ஆதரித்து, அவர் மொழிகளைப் பருகினார். அவரை வட மொழி பயிலச் சொன்னார் தயானந்தர். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரும் தயானந்தரைப் பார்த்தார்.

பகைவர் கொடுமை!

முன்னே சென்ற இடங்களை மீண்டும் பார்த்து, வேதக் கொடியைப் பலமாக ஊன்றி, பிருந்தாவனம் ராதாமேளத்தில் அரிய பணி புரிந்து, 1875-ல் தயானந்தர் **பம்பாய்** சேர்ந்தார். இங்கே வல்லபாசாரியார் மதத்தைக் கண்டிக்கவே, மதத் தலைவனான ஜீவன்ஜீ, தயானந்தரின் சமையல்காரனுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் இலஞ்சங் கொடுத்து நஞ்சு வைக்கச் சொன்னான். இதை அறிந்த வீரர் துறவி சமையல்காரனைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கேட்டார்; அவன் பிழையை ஒப்புக்கொண்டான்; மஹான் அவனையும் மன்னித்தார். பண்டிதர்களை யெல்லாம் அனுப்பி, வீணாகவே, மீண்டும் தயானந்தரைக் கொல்ல ஜீவன்ஜீ கொலைஞரை ஏவினான். கொலைஞர், மகானின் வீரத் துணிவையும் கருணையையும் கண்டு மனம் மாறிச் சென்றனர். இங்கே மீண்டும் ஒரு பெரிய சபை கூட்டி, எதிர்த்த புராணப் பண்டிதர்களை வாயொடுக்கி

“நதஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி” (கடவுளுக்கு வடிவமில்லை) என்று அழுத்தமாகத் தன் கொள்கையைச் சிம்மம் போல் முழக்கி வெற்றி பெற்றார்.

ஆரிய சமாஜம்

பிறகு அன்பர் வேண்டுகோட்படி ஆரிய தருமப் பிரசாரத்திற்காக பம்பாயில் **ஆரிய சமாஜம்** ஒன்று நிறுவவேண்டிய விதி நியமங்களை வகுத்தார். பூனாவில் இந்து சங்கத்தில் பதினைந்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். அங்கும் பண்டிதர்கள் முட்டுக்கட்டை போட்டு இடர் செய்தனர்.

இந்த வேதச் சிங்கத்தின் முன், இடர்கள் தவிடுபொடியாயின. பம்பாயில் தனது வெற்றிக்கொடியை நாட்டியதும் மீண்டும் ஒரு முறை வட இந்தியாவைச் சுற்றிப் பிரசாரம் செய்தார். இக் காலம் **ருக்வேதாதிபாஷ்ய பூமிகையும்**, இன்னும் பல நூல்களையும் எழுதினார்.

டில்லியில் வேதக்கொடி

1876இல் டில்லி தர்பாரின்போது தயானந்தர் அங்கு சென்று முகாம் போட்டார். பல மன்னரும் அறிஞரும் அவர் கொள்கைகளைக் கேட்டு மெச்சினர். **சாந்துபூரில்** ஒரு சர்வமத சபை கூடிற்று. அங்கே தனது வேதக் கொடியை உயர்த்தினார். கடவுள் எப்போது எப்படி உலகைப் படைத்தார்? கடவுள் எங்கும் நிறைவா? அருள் நூல்கள் எவை? முக்தி யாவது என்ன? அது எங்ஙனம் எய்தும் என்று பல கேள்விகள் கேட்டனர். “இயற்கையினின்று இறைவன் உலகையாக்கினார். இறைவனைப் போலவே இயற்கையும் என்றுமுள்ளது. உலகத்திற்கு மன்வந்திரக் கணக்குப்படி 1,960,852,976

ஆண்டுகள் ஆயின. உயிர்கள், அறம், பொருள் இன்பம் வீடடையச் சாதனமாகவே ஆண்டவன் உலகை யாக்கினான். துக்க நிவிருத்தியே முக்தி. நல்லொழுக்கம், தெள்ளறிவு, வேதமோதல், நல்லோர் உறவு, யோகத்தால் புலன்களைப் பொய்யினின்று விலக்கித் தன்னை மெய்வழிச் செலுத்தல், ஈசுவரத்தியானம், இவையே வேதவழி. 'பரம்பொருளே ! எங்கும் நிறைந்தவனே! பொய்யினின்று உண்மைக்கும், துன்பத்தினின்று இன்பத்திற்கும், இருளினின்று, ஒளிக்கும் என்னை நடத்தியருள்' என்று வணக்கம் செலுத்துக; இவற்றால் முக்தி யின்பம் எய்தும்" என்று சரியான விடையளித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றார். இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ அறிஞரும் தயானந்தரை நன்கு மதித்தனர். **லூதியானாவில்** ஒரு சண்டமாருதம் வீசி, மஹான் **லாகூர்** சென்றார். **லாகூரில் ஆரிய சமாஜம்** ஏற்பட்டது.

பஞ்சாபில் வேதசமாஜங்கள்

குருநானகரை ஈன்ற பாஞ்சாலம், ரிஷி தயானந்தரை நன்கு போற்றியது. கடவுள் ஒருவன்; அருவன்; எங்கும் நிறைவு; சாதி வேற்றுமை மடமை என்னும் உணர்வு சீக்கியர் குருதியில் ஊறிப் போயிருந்தது. தயானந்தரின் ஆரிய தருமக் கொடி அங்கு பலமாக வேருன்றியது. தயானந்தர் புறமத மயக்கங்களினின்று வாலிபர்களை திருப்பினார். **லாகூர்**, குரு தாஸபுரம், ஜலந்தர், டேராடூன், பெரோஜ்புரி, ராவல்பிண்டி, ஜீலம், வாஜிரபாது, குஜான், மூல்தான், ரூக்ரி, அலிகரா, மீரட், ஆஜ்மீர், லக்னோ முதலிய பல இடங்களில் சமாஜங்கள் உண்டாயின. ஆங்காங்கு புராணிகர்கள், வாமாசாரிகள், வேததரும விரோதிகள்

வாயொடுங்கினர். காசியில் ஆரியசமாஜமும் அச்சக் கூடமும் ஏற்பட்டது. மஹான் சென்றவிடமெல்லாம் இன்று, பொது நிலயங்களும், கலாசாலைகளும், வேதமந்திரங்களும், சமாஜங்களும் பொலிகின்றன! மீண்டும் ஹரித்வாரம் கும்பமேளத்திற்குச் சென்று, வேத கர்ஜனை செய்து, ஆரியக் கொடியைப் பலமாக ஊன்றினார்.

பிளாவட்ஸ்கி

1875-ல் பம்பாயில் தியாசபி சங்கம் ஏற்படுத்திய ப்ளாவட்ஸ்கி ஆல்காட்டை தயானந்தர் மீரட்டில் சந்தித்து, அவர்களுடைய சமரஸ நோக்கத்தை வியந்து, சிலகாலம் அச்சங்கத்திற்குத் துணை செய்தார். பிறகு அதன் உறவை நீக்க நேர்ந்தது.

வேதச் சூறாவளி

ஆக்ராவில் ஆயிரக்கணக்கான அன்பர் ஆரிய சமாஜிகளாயினர். ஆஜ்மீரில் தயானந்தர் தீ விபத்தால் வருந்திய ஏழைகளுக்குப் பேருதவி செய்தார். இச்சமயம் பம்பாய் ஆரிய சமாஜம் முறைப்படி அமைந்து ஆண்டு விழா நடத்தியது. அதில் தயானந்தர் ஆரியவேத தருமத்தைப் பற்றி வீரமாகப் பேசினார். அதன்பின் உதயபுரி மன்னன் ஸாஜன்சங்கிற்கு ஆரியதரும நீதி புகட்டினார். அங்கு ஒரு பரோபகார சபையும் ஏற்படுத்தினார். தம் பொருளை நிர்வகிக்கத் தயானந்தர் அச்சபைக்கு உரிமை தந்தார். வேத நூல்கள் அச்சிடல், வேத தருமப் பிரசாரம், பொதுக் கல்வி-இம் மூன்றிற்கே தமது பொருளைச் செலவிட வேண்டுமெனக் குறித்தார். உதயபுரி மன்னர் அவர் பணிக்குப் பெரும் பொருள் ஈந்தார். வீர எழுச்சி தரும்

சித்தூர்க் கோட்டையில் ஒரு குருகுலம் அமைக்க விரும்பினார் ரிஷி. அங்கு சமாஜம் ஏற்பட்டது.

இறுதி நாள்

ஷாஹூபூரில் சில நாட்கள் தங்கி, மன்னர் வேண்டுகோட்படி **ஜோதிபுரிக்குச்** சென்றார். அங்கே அரசனும் அவனை அண்டிய பிரபுக்களும் தீய வாழ்வில் மூழ்கியிருந்ததைத் தயானந்தர் பலமாகக் கண்டித்து, அறவழி புகட்டினார். ராதார் மன்னன் ஜஸ்வந்த சிங்கிற்கு மன்னாறம் விளக்கினார். ஜஸ்வந்த சிங்கனோ, நன்னிஜான் என்ற ஒரு பொல்லாத வேசை வலையில் பலமாகச் சிக்குண்டான். அவள் வைத்தது சட்டம். தயானந்தர் வியபிசாரத்தைக் கண்டித்து சூடுபெறப் பேசினார். ஒரு நாள் சுவாமிகள் மகாராஜாவைப் பார்க்க வந்தார். அப்போது நன்னிஜான் மகாராஜா பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். சுவாமிகளுக்கு கோபம் வந்தது. “சிங்கம் போல் இருக்க வேண்டிய அரசர்கள், இந்த நாய்களோடு உறவு கொள்வதா” என்று சொன்னார். இதில் பொறாமையுற்ற அவ்விலைப்பெண், தயானந்தரின் உணவில் சமையற்காரன் மூலம் விஷத்தைக் கலந்து கொடுத்துவிட்டான்.

பலிதானம்

அந்த வஜ்ர தேகமும் வயிற்று நோயால் வருந்தியது. என்ன வைத்தியம் செய்தும் தீரவில்லை. அங்கிருந்து மஹான் அபு பர்வதம் சென்று, ஆஜ்மீரை அடைந்தார். வைத்தியர் ஆனமட்டும் பார்த்தனர். நாடொல்லம் செய்தி பரவியது; தந்திகள் குவிந்தன; அன்பர் குழுமினர்; ஆவலாகப் பல கேள்விகள்

கேட்டனர். “இறைவனிச்சையில் இருக்கிறேன்; இவ்வுடற் கவலை வேண்டாம்; நல்ல வழியில் இறைவன் உங்களை நடத்துக! நீங்கள் சுகமாய் வாழ்க!” என்றார். இறுதி நாளில் வேத மந்திரங்கள் ஓதினார்; காயத்ரி ஜபம் செய்தார். “எல்லாம் வல்ல அருளிறைவா! நின் உளம் நிறைவேறுக! ஓம்!” என்று தமது உடற் சட்டையை 30-10-1883-ல் உதறிச் சென்றார்.

இந்தியரின் கண்ணில் கண்ணீர் பெருகியது. ஆங்கிலரும் அமெரிக்கரும் அனுதாபம் காட்டினர். தயானந்தருக்குப் பிறகு **லஜபதிராய், சிரத்தானந்தர்** ஆகிய இரண்டு வீரச் சிங்கங்களும் ஆரிய சமাজத்தைப் பலப்படுத்தினர்.

சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்

நவயுக பாரதத்திற்கு, தயானந்தரே சுக்கிரோதயம். அவரே நம் நாட்டின் ஒற்றுமைக்குத் தடையாயிருக்கும் ஜாதி வேற்றுமைகளை நீக்கினார். வேதத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவாக்கினார்; உருவணக்கத்தை எதிர்த்தார். ஆரியத்தில் இணையற்ற தேர்ச்சியுள்ள தயானந்தர், பல பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தினார். அவற்றிற்கு வேண்டிய வேத பாடப் புஸ்தகங்களைத் தாமே எழுதினார்; **வேதாந்தப் பிரகாசிகை** யென்னும் இலக்கண நூலும், **சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்** என்னும் ஆரிய தரும நூலும் இன்னும் பற்பல அரிய நூல்களையும் எழுதிக் குவித்தார். ஹிந்தி பாஷைக்குத் **தேவநாகரி** எழுத்துகளை அவரே முதலில் அமைத்தார். சாதி வேற்றுமை, தீண்டாமை, பாலிய விவாகம் முதலியவற்றைச் சமூகத்தினின்று விரட்டினார். ஆண்களுக்கு இருபத்தைந்திலும், பெண்களுக்குப்

பதினாறு வயதிலுமே விவாகம் செய்ய வேண்டுமென விதித்தார். பெண்களுக்குரிய சுதந்தரத்தை நிலைநாட்டினார், ஆரிய மதத்தினின்று பிறமதம் புக்கவரைச் சுத்திசெய்து மறுபடி ஆரிய மதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். பிரம்மசரியத்தை வற்புறுத்தி, ஆரிய சமூகத்தின் சக்தியைப் பெருக்கினார். ‘இந்து’ என்ற வார்த்தை வேதங்களில் இல்லை; அது பிறநாட்டார் நம்மை அழைத்த பெயர். ஆதலால் சமாஜத்திற்கு “ஆரிய சமாஜம்” என்று பெயரிட்டார். **வேத தருமம், சமரஸ உறுதி, தேச ஒற்றுமை, அறிவு வளர்ச்சி, வீரக்கலை** இவையே ஆரிய சமாஜம் உபதேசிப்பது.

வேத தருமக் கொள்கைகள்

பரம்பொருள் ஒருவன், அருவன், முதல்வன், தூயன், உண்மை யறிவின்பச் சுடர், எல்லாம் வல்லவன், எங்கும் நிறைந்தவன், எல்லையற்றவன், முதலீற்றவன், பிறப்பிறப்பில்லான், ஒப்புயர்வற்றோன், என்றுமுள்ளவன், அனைத்துரும் விளங்குவோன், எல்லாம் படைத்தவன்!

அவனை, ‘ஓம்’ என்க; அவனையே வணங்குக!

வேதமே உண்மை அறிவு நூல்; அதைக் கற்றறிந்து கற்பித்து விளக்குதல் **ஆரியர்** கடன்.

மனிதா! உண்மையைப் போற்றிப் பொய்யை மறுக்கத் தயங்காதே. தருமம் அதருமம், சரி பிசகு எதுவென அறிந்து செய்வன செய். உடல் நலம், ஆன்ம நலம், சமுதாய நலம் போற்றி அருட்பணி புரிவதே ஆரியசமாஜத்தின் முதன்மையான நோக்கம் என்பதை அறி.

மடமையை விலக்கு, அறிவைத் துலக்கு; சயநலம் விடுத்து, அனைவருக்கும் பொதுநலம் புரிந்து நலம் பெறு.

24 அல்லது 48 வயது மட்டும் ஆண்களும், 16 அல்லது 24 வயது மட்டும் பெண்களும் தூய பிரம்மசரியம் காக்க வேண்டும்.

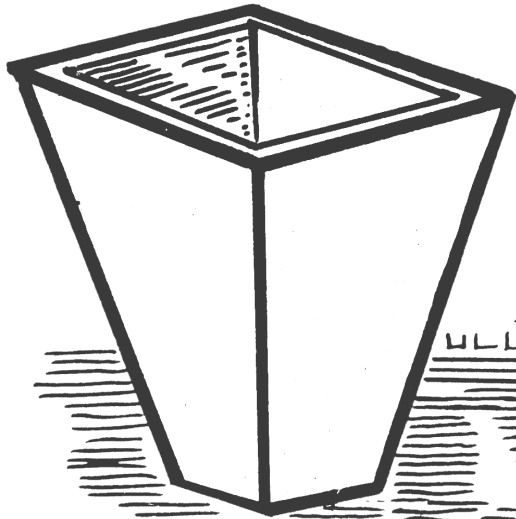
மாணவர்க்கு பிரம்மசரிய குருகுலங்களில் அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், ஆத்மசக்தி, உடலுரன் வளர்க்கும் கல்விப் பயிற்ற வேண்டும். சிற்றின்ப நூல்கள், கதைகள் காட்சிகள், வசை மொழிகள் ஒழிக. ஊன், மது, முட்டை, வெங்காயம், அழிந்த உணவு, புகையிலை, கஞ்சா, எச்சில் உணவுகள் ஒழிக.

பசிக்குத் தக்க அளவு உண்க; புலன்களை அடக்குக; பிராணாயாமம் செய்க.

இரண்டுமணி நேரமாவது பரம்பொருள் வணக்கம் நாடோறும் புரிக; சாதி வேற்றுமை யொழிக; இல்லற தருமத்தை முறையுடன் போற்றுக: மனிதா! உலகை அஞ்சாது, உண்மையைக் கடைபிடி. வேதம் எல்லோருக்கும் பொது.

இதுவே தயானந்தர் முழக்கம்; வாளிற்கும் நஞ்சிற்கும், தீதிற்கும் சூழ்ச்சிக்கும், மாந்தர் இகழ்ச்சிக்கும், கல்லிற்கும், கொலைஞருக்கும் அஞ்சாது, உண்மையைக் கர்ஜித்துச் சென்ற தயானந்தர், நமது உள்ளத்தில் என்றும் வாழ்க! உலகில் ஆரிய தருமம் ஒங்கிப் பரவுக! வேதமும், வேதக் கலையும் தழைத் தோங்குக!

ஓம் தத்ஸத்

۱۷۷۱. ۱.

۱۷۷۱. ۲

۴

۳.

۵

மகந்ருஷி தயானந்த சரஸ்வதி